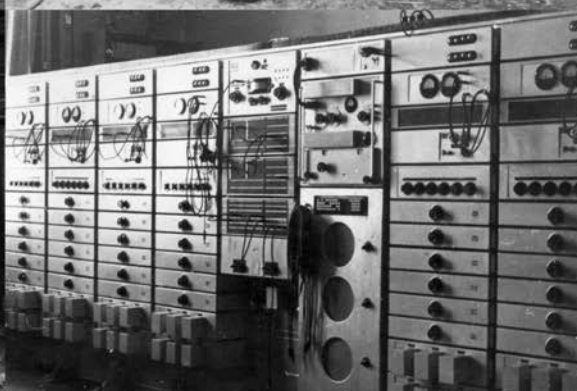

FRA:s historia i korthet

Från morsetelegrafi till cyberförsvar

Fredrik Wallin

Vad är signalspaning?

Signalspaning går ut på att få fram information (underrättelser) ur elektroniska signaler. Signalspaning kan sägas ha existerat från mitten av 1800-talet när man började med telegraftrafik, och från början av 1900-talet med radio.

Signalspaning kräver att man inhämtar de intressanta signalerna, till exempel i radio eller i tråd. När man fått in signalen gäller det att utvinna information ur den. Det kan kräva olika typer av bearbetning, till exempel översättning från främmande språk, trafikbearbetning eller dekryptering.

Trafikbearbetning går ut på att genom sambandsmönster och geografiska lägen på sändare dra slutsatser ur signaltrafik, ofta utan att man kommer åt innehållet i trafiken.

Kryptering är när man döljer ett meddelandes innehåll genom att antingen ersätta ord med koder eller genom chiffrering där varje tecken ändras enligt en matematisk beräkning.

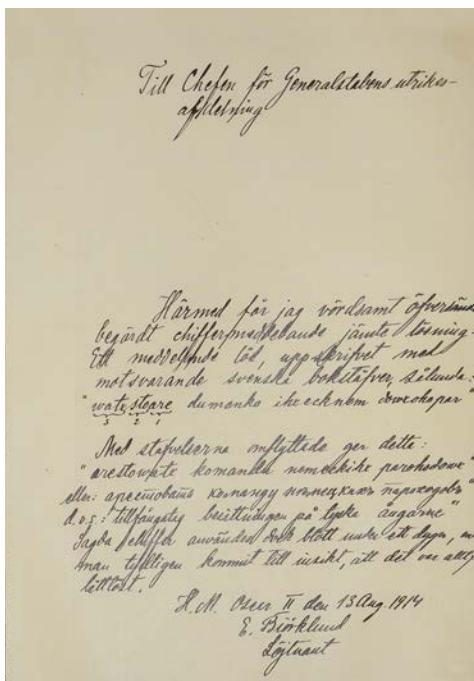
Kryptering skedde från början manuellt med kodböcker och tabeller. Från 1920-talet utvecklades olika typer av krypteringsmaskiner som automatiskt kunde kryptera text man skrev in. Den mest kända av dessa är den tyska Enigma-maskinen.

Genom tålmodigt och krävande analysarbete går det ibland att få fram texten i ett krypterat meddelande, vilket kallas att forcera det.

Signalspaning kan även riktas mot signaler som inte används för kommunikation, till exempel mot radarsignaler. Ur sådana signaler kan man få fram information om radarns prestanda och även skilja på olika radartyper, vilket kan vara intressant för att identifiera på olika typer av flygplan eller fartyg genom att man ser vilken typ av radar de har. Detta kallas i Sverige för teknisk signalspaning.

Före FRA

Redan under det första världskriget fanns det svensk signalspaning. Det var flottan som var tidigt ute och bedrev signalspaning mot den ryska östersjöflottans signalering. Detta var en sidouppgift för flottans telegrafister när deras andra uppgifter medgav det. Under mellankrigstiden fortsatte flottans signalspaning mot den då sovjetiska flottan. På trettioalet startades kurser i kryptoforcering för "lämpliga värnpliktiga studenter".

Rapport om ryska Östersjöflottan från 1914.

1937 omorganiserades Krigsmaktens ledning och Försvarsstabens inrättades. Där kom en signaltjänstavdelning och en kryptoavdelning att bildas. 1938 inrättades en försvarsgrensgemensam inhämtningsstation i Karlskrona, med namnet Försvarsstabens radioanstalt. Försvarsstabens organiserade även under det sena trettioalet ett antal kurser och utbildningar i kryptoforcering. Detta skulle visa sig ge god utdelning under det kommande storkriget.

Efter andra världskrigets utbrott utvidgades verksamheten kraftigt. Eftersom det var brist på lämpliga lokaler kom

Lokalerna i Karlskrona.

den att spridas på olika platser, främst på Östermalm och Lidingö. Mål för signalspaningen var huvudsakligen Sovjetunionen och Tyskland, som vid denna tid uppfattades som de största hoten mot Sverige.

G-skrivaren

Den 9 april 1940 inledde Tyskland ockupationen av Danmark och Norge, och samma dag begärde tyska myndigheter att få disponera den svenska västkustkabeln för trafik till det ockuperade Norge. Denna begäran bifölls efter viss tvekan, men i Sverige insåg man naturligtvis möjligheten till inhämtning av den tyska trafiken. Den 19 maj inhämtades den första fjärrskriftstrafiken, inledningsvis i klartext men snart krypterad med något som tyskarna kallade ”der Geheimschreiber”, vilket kom att försvenskas till G-skrivaren.*

G-skrivare.

* Kryptomaskinen hette egentligen Siemens und Halske T52, men det kände man vid denna tidpunkt inte till i Sverige.

Uppgiften att leda forceringsarbetet av det nya kryptot gick till Arne Beurling, en av de matematiker som tidigare gått forceringskurser i flottans regi. Han hade tidigare arbetat med sovjetiska östersjöflottans krypton. Efter ett par veckors arbete kunde han presentera en lösning på den tyska kryptomaskinen. En månad senare hade man lagt grunden för konstruktion av logiska kopior av maskinen och man kunde därmed inleda en storskalig dechiffring av den tyska trafiken. Dekrypteringsapparaterna (kallade ”appar”) tillverkades under stor sekretess av LM Eriksson.

G-skrivartrafiken omfattade först trafik till och från det ockuperade Norge, men senare tillkom trafik till de tyska styrkorna i Finland och till den tyska ambassaden i Stockholm. Det forcerade materialet kom att ge ett oerhört viktigt underlag för den svenska statsledningen när det gällde att hålla Sverige utanför kriget och att ha en beredskap mot ett eventuellt tyskt angrepp. Bland telegrammen fanns information om krigsförloppet i stort och tyska planer och avsikter. Bland annat fanns ett antal telegram inför operation Barbarossa, den tyska invasionen av Sovjetunionen, som alltså var känd i Sverige flera veckor innan den inleddes.

An Heimatstab Nord, Berlin.
Gtd: OKN/L
G.H./Op. Abtlg. O Heimatstab Nord.
Geh. Kommando/Chef.

Nur durch Offizier.

1.) 165. J.B. in ihrer planmäßigen Zusammensetzung für besondere schwierige Sonderaufgabe nur noch Ausführung von einigen Spezialtruppen voll geeignet.
Es fehlt der Division an der planmäßigen Ausrüstung, insbesondere völlig jede schwere Artl.

2.) An Spezialtruppen und Material werden für erforderlich gehalten und hiermit angefordert:

A) Truppen:
1 schwere Feldhaubitzenabtlg.
1-2 8,8 Cm. Flakbatterien.
1-2 Nebelwerferbatterien.
1 Sturmbootkompanie.
1 Artl. Wettertrupp.
2-3 russ. Dolmetscher.

B) Material:

Meddelande om förberedelser för operation Barbarossa inom tyska 163. infanteridivisionen. Bland annat behöver man ryska tolkar. Det var denna division som transiterades från Norge till Finland genom Sverige för att kunna delta i angreppet på Sovjetunionen.

FRA bildas

FRA bildades officiellt som självständig myndighet den 1 juli 1942 med namnet Försvarsväsendets Radioanstalt. Anledningen till att FRA avskiljdes ur Försvarsstaben var sannolikt den omfattning som verksamheten fått efter framgångarna med G-skrivaren. En organisation av denna omfattning var helt enkelt för stor för att rymmas inom Försvarsstaben.

FRA-personal på 1940-talet.

Personalstyrkan var vid tillkomsten 384 personer, varav 53 kommenderade militärer och 60 värnpliktiga. Organisationen bestod av en administrativ byrå, en spaningsbyrå, och en bearbetningsbyrå. Denna organisation skulle i huvudsak komma att bestå fram till 70-talet. Kommendör Torgil Thorén blev den förste FRA-chefen med kapten Åke Rossby som chef för bearbetningen, kapten Olof Kempe som chef för spaningen och Sten von Porat för administrationen. Samtliga hade en bakgrund inom flottan.

Överbefälhavaren och Försvarsstaben var de främsta mottagarna av rapporteringen och hade stort inflytande på arbetet. Utrikesministern och försvarsministern skulle dock ”hållas underrättade om verksamhetens inriktning och arbetsbetrivande”.

Vid bildandet omfattade FRA:s arbete åtta huvudområden:

- Tysklands militära förmåga och verksamhet
- Sovjetunionens militära förmåga och verksamhet
- Diplomatisk trafik i allmänhet
- Stöd till allmänna säkerhetstjänsten (bland annat för att upptäcka främmande agentverksamhet i Sverige)
- Stöd till väderlekstjänsten (många vädersändningar var krypterade under kriget och meteorologisk information kunde vara svår att få tag på)
- Stöd till den hemliga militära underrättelsetjänsten (C-byrån)
- Kryptologisk rådgivning till utrikesdepartementet (för att hålla svenska diplomatiska krypton säkra)
- Signalkontroll för de svenska försvarsgrenarna (för att se till att svenska försvaret inte röjde information genom sina radiosändningar)

Spaning mot diplomatiska förbindelser nådde framgångar mot många olika länder, av stormakterna främst Tyskland, Storbritannien, USA och Frankrike. Koder och chiffer lästes även i större eller mindre omfattning från ett flertal andra länder.

Lokaler och flytten till Lovön

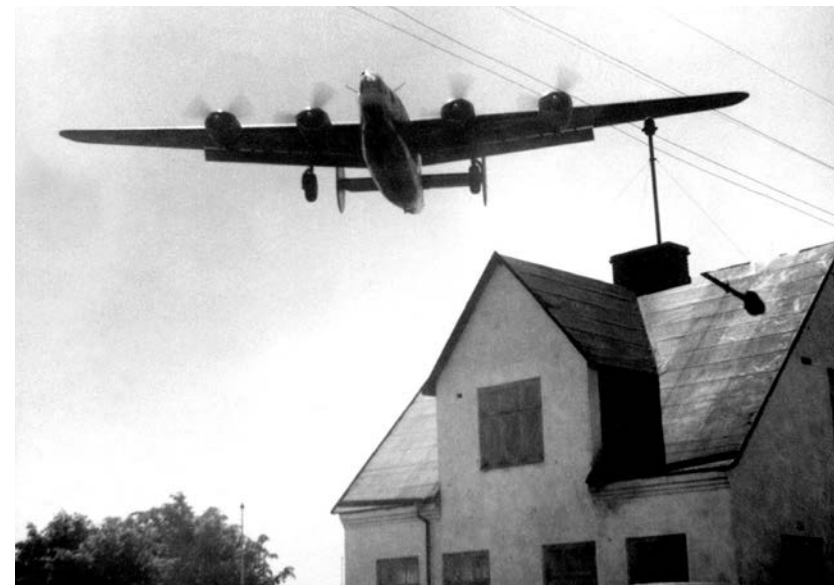

FRA:s anläggning på Lovön 1943.

Lokalerna som användes av FRA i Stockholmsområdet under första halvan av andra världskriget var hastigt tillkomna, utspridda och inte särskilt lämpade för arbetet. Man ville gärna ha egna, samlade lokaler, och det behövde vara på en plats som låg avskild men ändå nära Stockholm och med goda radioförhållanden. Lovön uppfyllde dessa krav, och det var här FRA:s nya lokaler kom att byggas. De stod inflyttningsklara under hösten 1943.

Den struktur med inhämtningsstationer ute i landet som växte fram under kriget kom att bestå i många år. I norr fanns en station i Morjärv med uppgifter mot den sovjetiska ishavsfloTTan. Denna station kom senare att flyttas till Öjebyn utanför Piteå.

På Gotland hade man en station i Fårösund, och senare i trakten av Ljugarn. Spaningen där riktades mot norra Östersjön, Baltikum och Polen. I Karlskrona fanns man som tidigare nämnts på plats sedan 1938. Målen för den stationen låg framför allt i södra Östersjön. Ett detachement fanns i Strömstad med uppgift att spana mot de tyska styrkorna i Norge, men det lades ner 1945. En station fanns även från 1942 i Malmö med uppgift att spana mot det tyska luftförsvaret och marinen.

Amerikansk Liberator-bombare på väg att nödlanda passerar över FRA:s inhämtningsstation i Malmö under andra världskriget. Foto: Sydsvenskan.

Samverkan med finsk signalspaning under andra världskriget och operation Stella Polaris

Redan under det finska vinterkriget hade samarbete inletts mellan svensk och finsk signalspaning, och samarbetet gick vidare under fortsättningskriget. Utbytet gällde främst Sovjetunionen och omfattade både råmaterial, bearbetning och rapporter. Man samarbetade även kring diplomatisk trafik från flera länder.

Under sommaren 1944 började kontakter tas gällande en eventuell evakuering av den finska signalspaningen till Sverige. Det kunde inte uteslutas att Finland skulle komma att ockuperas av Sovjetunionen. Vid den sovjetiska ockupationen av de Baltiska staterna hade en del underrättelsepersonal i dessa länder fångslats eller avrättats, så det fanns anledning att oroa sig för en sådan utveckling. Denna evakueringsplan hade kodnamnet "Stella Polaris".

Under september 1944 kom sedan 750 personer med anknytning till den finska underrättelsetjänsten att evakueras till Sverige. Bland dem fanns även familjer till de anställda. En hel del utrustning överfördes också, och den finska radiomaterielen gav ett välbehövligt tillskott till FRA. När det sedan visade sig att det inte blev någon sovjetisk ockupation av Finland återvände de flesta ur den finska personalen, men ett tjugotal personer kom att bli anställda på FRA och stanna i Sverige.

Personal ur finska signalspaningen på väg till Sverige ombord på S/s Osmo 1944. Foto: Scanpix.

Efter andra världskriget

Spaningsstation på Gotland 1950.

Strax efter andra världskriget fanns det en debatt i Sverige om huruvida man behövde en underrättelsetjänst nu när det var fred i Europa. När järnridån gick ner och det blev uppenbart att det inte skulle bli någon demokratisk utveckling i östra Europa insåg man dock att det behövdes en svensk underrättelsetjänst även i fredstid.

FRA kom sedan att under det kalla krigets år bli något av en larmklocka i det svenska invasionsförsvaret. Sverige hade ju ett värnpliktsförsvar, och vi var beroende av att få en förvarning om hotande anfall för att hinna mobilisera. Som Sveriges före detta stats- och utrikesminister Carl Bildt senare uttryckte det: "FRA var alldeles avgörande för att vi skulle kunna ha det försvar vi hade. Vårt mobiliseringsförsvar förutsatte betydande tid för att komma på plats. Hade vi inte haft FRA så hade vi tvingats på ett helt annat sätt att ha ett stående försvar till oändliga kostnader."

Fokus under det kalla kriget blev militära förhållanden i närområdet och militär verksamhet i Östersjön. Huvudsakligen riktades spaningen mot Sovjetunionen och övriga warszawapaktsländer. Förutom militära förhållanden fanns det även en betydande spaningsverksamhet mot icke militära förbindelser av olika slag till stöd för svensk utrikes- och säkerhetspolitik.

Nedskjutningen av DC-3:an

Det enda kända fotot på den nedskjutna DC-3:an, taget på F 8 Barkarby. I bakgrunden står "Blondie". Foto: Herman Allwin (vpl på F 8 1951).

Flygburen signalspaning har fördelar när det gäller inhämtning av vissa signaler med kort räckvidd, främst radarsignaler. Om man kan ha antennen högre upp, i ett flygplan, kan man inhämta signaler som man inte skulle kunna komma åt från marken.

Svensk flygburen signalspaning hade funnits sedan slutet av 40-talet. Först använde man ett äldre bombplan av typ Junkers Ju 86, kallat "Blondie". 1949 köpte flygvapnet in två DC-3:or som modifierades för FRA:s och FOA:s räkning. Den första signalspaningsflygningen med denna flygplanstyp ägde rum i juni 1951, och därefter skedde ett till två signalspaningsföretag i veckan.

1952 inträffade en tragisk händelse i FRA:s historia då ett av de svenska signalspaningsflygplanen sköts ner över internationellt vatten i Östersjön. Nedskjutningen var inledningen till vad som då kallades Catalinaaffären där även ett svensk spaningsplan av typen Catalina som letade efter det försvunna planet sköts ner av sovjetiska flygplan.

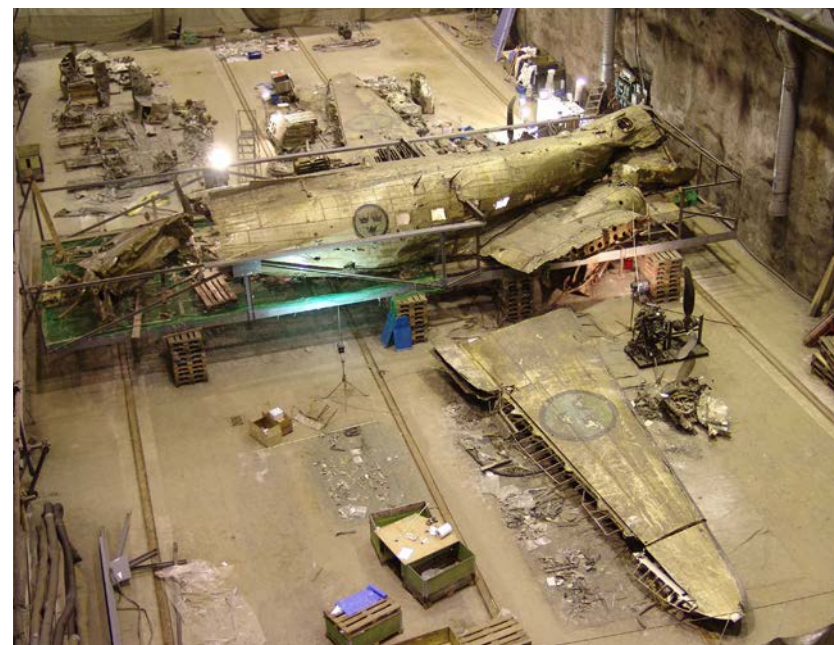
Den svenska DC-3:an* var ute på en rutinmässig signalspaningsflygning när det försvann. Ombord fanns åtta man, fem från FRA och tre man från flygvapnet. Redan vid den tiden fanns anledning att misstänka att det svenska flygplanet skjutits ned av Sovjetunionen.

Händelsen inträffade under en mycket kylig period i det kalla kriget, och det förekom att både militära spaningsflygplan, och även i några fall civila trafikfly-

plan, sköts ner på olika håll i världen av misstänksamma länder. Tidsandan var sådan att man i Sverige inte öppet medgav att man bedrev signalspaning. Därmed uppstod ett hemlighetsmakeri kring nedskjutningen av DC-3:an, vilket kom att drabba de anhöriga.

Långt senare, år 1991, erkände Sovjetunionen nedskjutningen. Flygplanssvraket hittades 2003 och bärgades påföljande år. Det finns numera att se på Flygvapenmuseum i Linköping.

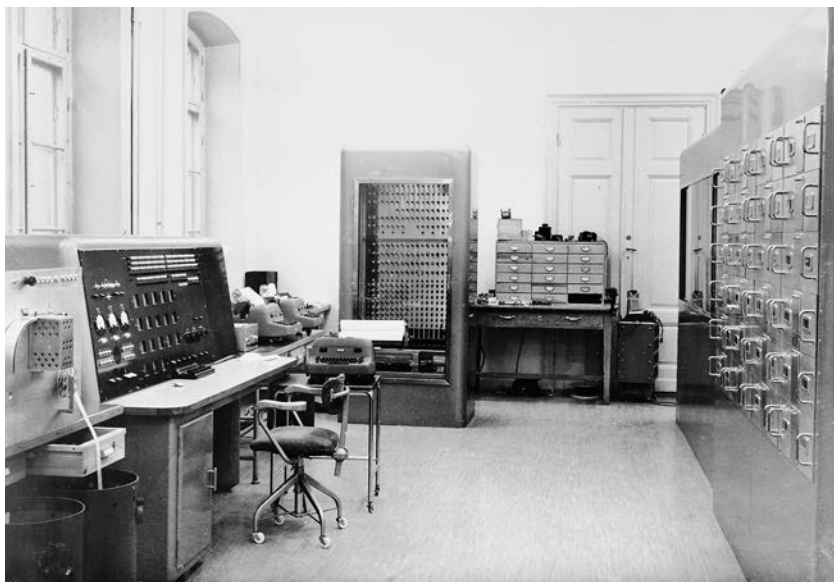
** I svenska flygvapnet kallades flygplanstypen Tp 79, vilket var den svenska beteckningen för C-47, den militära versionen av DC-3. Benämningen DC-3 har genom åren kommit att bli gängse för flygplanet. Det var vanligt att flygplan byggdes om mellan de båda versionerna.*

Vraket av den bärgade DC-3:an undersöks i Musköbasen. Foto: DC-3-utredningen.

Utveckling och rapportering under det kalla kriget

När den tekniska utvecklingen som leder till dagens datorer tog fart under 1950 talet var FRA engagerat i pionjärbetet i Sverige för automatisk databehandling. År 1953 fick FRA för första gången tillgång till datorkraft genom datorn BESK, vilket ökade förmågan att forcera krypton.

Den första svenskbyggda datamaskinen, BESK. Foto: Tekniska museet.

År 1956 kunde FRA lämna underrättelser till den svenska regeringen om den dramatiska händelseutvecklingen i Ungern, då sovjetiska stridsvagnar rullade in för att slå ner upproret mot den kommunistiska regimen.

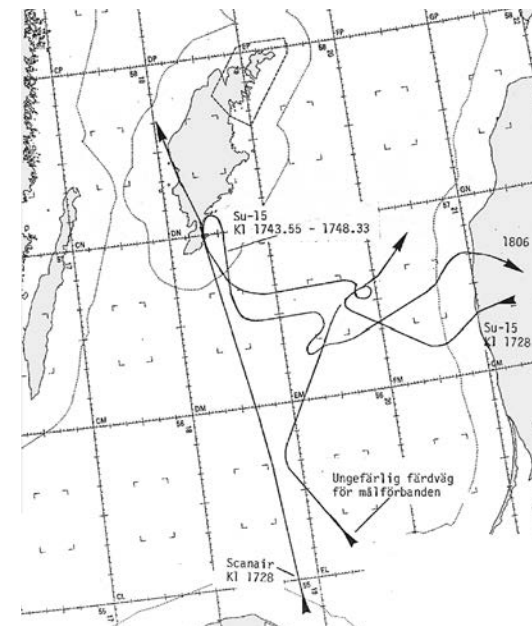
Inför Warszawapaktens inmarsch i Tjeckoslovakien 1968 och krossandet av de demokratiseringssträvanden som kallades ”Pragvåren” kunde FRA rapportera om truppsammandragningar kring Tjeckoslovakien och att en militär insats kunde vara nära förestående.

Under 1970-talet blev kommunikationssatelliter en viktig del i den internationella teletrafiken. FRA utvecklade förmågan att inhämta satellitsignaler, som

gav ett bra underlag främst för icke militär rapportering.

Under den senare delen av det kalla kriget skedde ett antal incidenter och dramatiska händelser över Östersjön där svenskt och sovjetiskt flyg var inblandade. Ibland trodde man på svensk sida att Sverige var utsatt för beordrade provokationer från Sovjetunionen.

FRA samverkade intimt med flygvapnet kring de olika incidenterna, och i många fall kunde information från FRA bidra till att ge en mer fullständig och ofta mer balanserad bild av händelseförloppet. I flera fall kunde FRA konstatera att incidenterna berodde på misstag eller äventyrligt beteende av enskilda sovjetiska piloter.

Karta över den så kallade Scanairincidenten 1984, då ett sovjetiskt jaktplan följde ett svenskt trafikflygplan in över Gotland.

Det kalla krigets slut och en globaliserad värld

Svensk trupp i Afghanistan. Foto: Försvarsmakten.

Under 1980-talet ökade efterfrågan på egna analyser från FRA kring det insamlade materialet. Tidigare hade FRA främst levererat grundmaterial. Det resulterade i en ökad anställning av underrättelseanalytiker med kunskaper i exempelvis statskunskap och främmande språk. Detta ledde till en mer kvalificerad rapportering från FRA där underrättelseuppgifterna sätts i ett sammanhang.

I samband med murens fall 1989 följde FRA de stora förändringarna i Östeuropa och de konflikter som skedde i och med upplösningen av Sovjetunionen. Bland annat kunde FRA rapportera om oroligheter i Kaukasus och de dramatiska händelserna vid stormningen av TV-tornet i Vilnius 1991.

Efter sovjetunionens fall och det kalla krigets slut kom FRA:s uppgifter att förändras och breddas. Försvarsmakten fick allt fler internationella uppdrag, bland annat i Bosnien, Kosovo, Tchad, Somalia, Libyen och Afghanistan. Det ledde till ett behov för FRA att kunna lämna stöd till Försvarsmakten på många

nya områden. Ofta gällde det områden som krävde helt nya språkkunskaper. Här kom det att bli en tillgång att vi har stora grupper av invandrare i Sverige med användbara språkkunskaper, och i ett längre perspektiv har det lett till att FRA:s personalsammansättning blivit alltmer mångkulturell.

I samband med Irak-kriget 2003 var frågan om Iraks framställning av massförstörelsevapen högaktuell. Den USA-ledda koalitionen främsta krigsorsaker inför invasionen av Irak var den irakiska utvecklingen av massförstörelsevapen och att man ansåg att Irak stödde terroristorganisationen al Qaida. FRA kunde vid denna tid rapportera att man inte såg några tecken på att Irak var nära att utveckla kärnvapen, och inte heller såg något irakiskt stöd till al Qaida. Detta gav ett viktigt underlag för den svenska regeringens ställningstaganden.

Under tiden efter år 2000 har nya områden tillkommit för FRA. Det nygamla hotet från terrorismen har åter blivit aktuellt. Hoten mot svenska informationssystem tillkom som ett nytt område på 2000-talet.

FRA-debatten

Under många år hade FRA baserat sin verksamhet på principen ”etern är fri”, det vill säga att vem som helst kan lyssna på radio. Krigstidens inhämtning av tyska trådförbindelser hade gjorts med stöd av förfogandelagen, vilken ger staten tillgång till resurser under krig eller krigsfara. Radiotrafik, som ju även inkluderar satellitkommunikation, gav ett bra underlag för FRA:s rapportering.

Den tekniska utvecklingen gjorde dock att mycket av den trafik som FRA baserade sitt arbete på började flyttas från satellit till fiberoptiska kablar. Under de inledande åren av 2000-talet stod det klart att mycket av underlaget på radio för FRA:s rapportering långsamt försvann. Det fanns alltså ett behov av att ändra lagstiftningen så att även inhämtning på andra sätt kunde tillåtas.

Det fanns även ett behov av att förtydliga den lagstiftning som reglerade FRA:s verksamhet, och att förstärka integritetsskyddet. Tidigare hade inhämtning av statliga och militära förbindelser inte inneburit något påtagligt hot mot enskildas personliga integritet, men med internets intåg ökade trafiken rejält, och på internet blandas all trafik. Både privatpersoner, militära organisationer och terrorister använder internet vilket gjorde integritetsfrågorna mer påtagliga.

Det innebar att förslag lades om förändringar i lagstiftningen. Dels infördes en personuppgiftslag som reglerar FRA:s personuppgiftsbehandling och stärkte integritetsfrågorna, dels kom en ny lag om signalspaning i försvarsunderrättelseverksamhet. Ändringar gjordes även i försvarsunderrättelselagen och lagen om elektronisk kommunikation.

När förslaget blev offentligt kom det att missuppfattas i vissa kretsar som att FRA skulle få befogenheter att övervaka alla svenskars internettrafik. Detta ledde till en omfattande debatt om den så kallade ”FRA-lagen” år 2007-2009. Efter en utdragen debatt som tidvis karaktäriserades av starka överdrifter beslutade riksdagen 2008 om en modifierad lagstiftning där integritetsfrågorna ytterligare stärkts. Trots missförstånden och den stundtals hetsiga debatt som rådde fick Sverige en modern och tydlig lagstiftning för signalspaning.

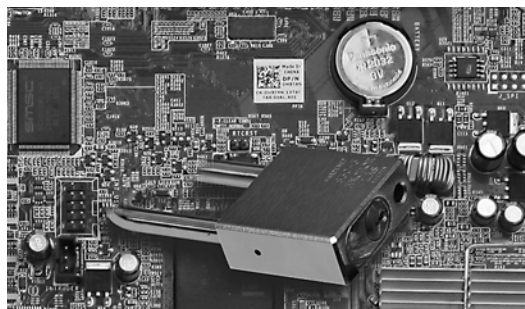
Rubriker från tiden för debatten om den så kallade ”FRA-lagen”.

FRA och svensk informationssäkerhet

Redan vid sitt bildande hade FRA uppgifter inom svensk informationssäkerhet. Det gällde att kontrollera den kryptologiska säkerheten i svenska militära och diplomatiska kryptosystem och att delta i konstruktionen i sådana system.

Efter Sveriges inträde i EU 1995 blev de internationella frågorna kring krypto allt viktigare. FRA hade ett starkt namn i kryptofrågor internationellt, vilket ledde till att FRA fick delta i arbetet med att skapa säkra system för EU-samarbetet.

Under slutet av 90-talet inledde FRA en verksamhet med att kontrollera den interna säkerheten i sina datasystem. Man bildade en grupp med uppgift att försöka ”hacka” sig in i

FRA:s egna datasystem för att hitta brister i säkerheten. Resultaten visade sig vara så värdefulla att verksamheten snart kom att utvidgas till att även på begäran lämna stöd till andra myndigheters informationssäkerhet.

I Sårbarhets- och säkerhetsutredningen från 2001 förtydligades FRA:s roll som en av de myndigheter med särskilda uppgifter inom informationssäkerhetsområdet. Uppgifterna som nämndes var att genomföra säkerhetsanalyser och penetrationstester, utbildning, rådgivning, analys av skadlig kod och stöd vid nationella kriser med IT-inslag.

Den senaste tidens ökade hot mot våra informationssystem och vårt moderna samhälles stora beroende av dessa system har gjort att informationssäkerhet och cyberhot idag är ett av de mest prioriterade områdena inom FRA. FRA:s kunskaper om informationssäkerhet tillsammans med signalspaning mot utländska angripare och deras metoder ger FRA en unik helhetsbild.

Ansvar för informationssäkerhet i Sverige är fördelat på flera olika myndigheter och samarbete är väsentligt för att nå framgång. FRA samverkar regelbundet med Säkerhetspolisen, Försvarsmakten/Must, MSB och andra myndigheter.

FRA idag

Teknikung verksamhet som kräver tekniker och ingenjörer samt analytiker med kunskaper i olika språk, statsvetenskap och militära förhållanden.

FRA fortsätter att utvecklas i takt med de krav som ställs på en modern underrättelseorganisation. En förutsättning för en självständig svensk utrikes- och säkerhetspolitik är egen pålitlig information om omvärlden. Sverige måste även se till att vi har ett skydd mot att andra länder kommer åt skyddsvärd svensk information. FRA har en uppgift i båda dessa avseenden.

Genom att rapportera om utländska förhållanden och samtidigt stärka svensk informationssäkerhet bidrar FRA till att skydda Sverige och svenska intressen och till att stärka Sveriges roll internationellt.

FRA signalspanar för att kunna förse uppdragsgivarna med kvalificerad information om omvärlden. Rapporteringen ger kunskap, djupare insikter och förvarning om händelser och förhållanden i utlandet som är viktiga för Sverige. Det kan handla om information som bidrar med strategiskt beslutsunderlag för regeringens utrikes- och säkerhetspolitik. Signalspaningen kan också varna för sådant som kan utgöra hot mot Sverige.

Den information som FRA rapporterar kan exempelvis röra sig om:

- Militär förmåga i andra länder
- Utvecklingen i krigs- och konfliktregioner
- Internationell terrorism
- IT-angrepp i det globala nätet

De som får ge FRA signalspaningsuppdrag är förutom regeringen Regeringskansliet, Försvarmakten, Säkerhetspolisen och Nationella Operativa Avdelningen (NOA) inom Polismyndigheten. Oavsett uppdragsgivare handlar det alltid om att kartlägga utländska förhållanden.

FRA:s uppdrag utöver signalspaning handlar om att stärka informationssäkerheten i svensk samhällsviktig verksamhet. Vår spetskompetens inom teknisk informationssäkerhet används bland annat för att på uppdrag av myndigheter och statliga bolag identifiera sårbarheter och brister i deras IT-system. I detta arbete är vår unika kunskap om angrepp som vi får genom signalspaning en viktig förutsättning och framgångsfaktor.

FRA

FRA | Box 301 | 161 26 Bromma | Tel 08-471 46 00 | www.fra.se